

The book cover features a complex, layered illustration. At the top, a woman with long, dark hair and a shimmering, metallic-looking dress stands with her arms outstretched. Below her, a large, dark dragon with glowing yellow eyes and wings is depicted against a fiery, orange and red background. In the foreground, a circular frame contains an inverted image of a woman in a black and white outfit, appearing to be upside down. The background is a dark, textured landscape with a forest of trees and a bright, glowing light source, possibly a sunset or sunrise, creating a dramatic and mysterious atmosphere.

*Dítě svého otce
a další osudy
Yrrinell*

Kateřina Bláhová

Dítě svého otce a další osudy Yrrinell

Kateřina Bláhová

Z českého originálu Dítě svého otce a další osudy Yrrinell

Odpovědná redaktorka Jana Pátková

Grafická úprava Jana Pátková

Vydalo nakladatelství: Pátková Anna – Santini 28.
6. 2015

eknihysantini.cz

Vydání první

ISBN 978-80-88014-27-0 (pdf)

ISBN 978-80-88014-13-3 (epub)

ISBN 978-80-88014-55-3 (mobi)

Obsah

Kniha první – Dítě svého otce	
Část první – Setkání dvou mistrů.....	9
Část druhá – Vyušení v Colarine.....	16
Část třetí – Stíny minulosti.....	24
Část čtvrtá – Úkol v Barrendinu.....	30
Část pátá – Noční bitka.....	36
Část šestá – Bitva draků.....	51
Část sedmá – Budoucí vyhlídky.....	61
Kniha druhá – Soumrak nad Pramenem	
Část první – Dračí potíže.....	64
Část druhá – Návštěva města elfů.....	71
Část třetí – Trosky Imralinu.....	80
Část čtvrtá – Fleura.....	89
Část pátá – Noc v bezmocí.....	98
Část šestá – V podzemí.....	108
Část sedmá – Dědictví starého Imralinu.....	117
Kniha třetí – Poutem rodiny skrz bránu	
Část první – Vévodkyně z Barrendinu.....	124
Část druhá – Něco tu nehraje.....	134
Část třetí – Saramind.....	142
Část čtvrtá – Rady a věštby.....	154
Část pátá – Portál.....	168
Část šestá – Nesvět.....	176
Část sedmá – Záhada Aminokkarského lesa.....	184
Část osmá – Čarodějův hrad.....	194
Část devátá – Elermen rozvraceč.....	210

Kniha první

Dítě svého otce

"Pojď sem, Fleuro."

Hluboký mužský hlas se několikanásobně rozléhal pod klenutou kopulí kamenného stropu.

"Můj pane?"

Tmavovlasá dívka ve splývavých fialových šatech okamžitě přispěchala.

"Neříkej mi můj pane," napomenul ji mladý muž laskavě. Pak se ale znovu zamračil. "Chtěl jsem s tebou naposled probrat plán. Jsi si jistá, že těm dvěma můžeme věřit? Jestli něco selže, naše snažení bude..."

"Oni nic nepokazí, můj-" rychle se utnula a hned pokračovala: "Takovým, kteří pracují za peníze, se dá věřit víc než služebníkům demonstrujícím svou oddanost. To jste mě sám učil."

"Máš pravdu."

"Navíc - oba dva si z toho udělali profesi. Dostali se na špičku a pošpinit svou pověst zradou zaměstnavatele... Oni nám nebudou oddaní, ale nezradí."

Muž prohrábl Fleuřiny vlasy. "A ty mě zradíš?" zeptal se tichounce.

Dívčiny oči, fialové jako látka jejích šatů, se zaleskly.

Mimoděk pohladila svůj náhrdelník s kouřově černým drahokamem. "Nikdy, můj pane."

"Fleuro..."

"Nikdy... otče."

"Můžeš jít."

Část první - Setkání dvou mistrů

V zájezdní hospodě U Zelené šunky bylo toho zachmuřeného večera poloprázdno, ačkoliv venku foukal studený ostrý vítr a oheň v nevymeteném krbu příjemně hřál. Šenkýř právě oťřel poslední korbek a uložil ho na místo. Zálibně se rozhlédl po lokále. Provozoval tohle řemeslo už dobrých čtyřicet let a dokázal spolehlivě odhadnout každého, kdo překročil práh jeho dveří. Od pohledu jasně rozpoznal, z koho vymámí zlatku, z koho dvě, a kdo mu za chvíli rozmlátí stoly v opilecké rvačce. Jeho pohled zamračeně padl na malého hubeného mužíka, který byl i vevnitř zahalen do dlouhého a pro něj dost velkého pláště. Koupil si to nejmenší pivo, ale hostinský jasně slyšel, jak pod pláštěm zacinkaly velké mince. Zpod stažené kápě se cizinci blýskaly dvě potměšilé oči. Hostinský se rozhodl. Dokud tady bude ten chlap vysedávat, nehne se na krok od pokladny.

Nikdy se na nic neptat, to byla hostitelova zásada. Po celém poloostrově se potloukají podezřelý typy dost často, ale tenhle... nebezpečnej chlap.

Cizinec seděl zcela bez hnutí a upíral oči na netknutou sklenici. Hostinského najednou zamrazilo a honem se potěšil pohledem na své stálé zákazníky. Na "slušný lidi". Jiné rasy se do severních končin teď už zatoulají málokdy. Dneska tady sedí skoro samí štamgasti, pomyslel si hostinský. Tenhle už sem chodí dobrých... dobrých dvacet pět let. Od té doby, co zpusťovali Maranias, tehdy se sem vystěhovala spousta lidí, kteří měli všechny důvody nesnášet magické bytosti. A teď se navíc povídá, že se ti vlkodlaci zase množí po lesích, hlavně v Colarine. Hostinský si znechuceně odplivl na podlahu.

Náhle se rozletěly dveře a místností se prohnal studený průvan. Několik svíček to nevydrželo a zhaslo. Do lokálu vešla podivná postava ošlehaná větrem, dlouhý vlněný plášť až na zem. Na rameně jí seděl velký černý krkavec. Ačkoliv jí nebylo vidět do tváře, podle chůze poznal hostinský, že je to žena.

Zahalený muž v koutě zvedl hlavu.

V celé místnosti zavládlo ticho.

"Copak si račte přát, vzácná paní?" zahlaholil hostinský, aby prolomil to napětí.

"Odprejskni," zavrčela příchozí.

Hostinský ji nevnímal. "Můžu vám doporučit naše horké víno, skvělé po dlouhé cestě a-"

Žena zvedla hlavu a sundala si kápi. Hostinský při pohledu na tu tvář ztuhl.

Byla to tvrdá tvář, bezohledná, obroušená bídou a špatným zacházením. Oči bledé jako dva alabastry výsměšně svítily a podivně se vyjímalý vedle našedlé pokožky. Temně šedivé vlasy spadaly v objemných copech až k pasu. Nejděsivější ale byla její ústa. Za sveřepými rty jasně svítily žluté a špičaté vlčí zuby. Nehty na rukou měly tvar i barvu drápů. Bezpochyby nebyla člověk.

"Takový tady nemají co dělat," křikl drsně hostinský, když se probral z ohromení. "Táhni, ať už-"

Kolem jeho ucha prosvištěla nebezpečná vrhací hvězdice a zabodla se hluboko do trámu, kde ještě několik vteřin nebezpečně vibrovala.

"Ale nic k jídlu a k pití," ustoupil hostinský vzdorovitě. Žena si mu pohrdavě odplivla k nohám, vytrhla svůj nástroj ze zdi a beze slova si přisedla k druhému podezřelému živlu. Hovor ostatních začal zase váhavě proudit.

"Netušil jsem, že si potrpíte na velká entrée, Yrrinell," podotkl tiše muž.

"Nebyla by třeba, kdyby mi všude nenaznačovali, ať vypadnu," opáčila žena ne zrovna přívětivě.

"V těchhle končinách nemají vlkodlaky moc v lásce, i když od zničení Maraniasu už uplynulo čtvrt století."

"Já nejsem vlkodlak," zavrčela Yrrinell.

"Jistěže ne. Vlkodlaci jsou obrovské chlupaté nestvůry a vy jste..."

Žena zvedla obočí a když muž větu nedokončil, odfrkla si.

"Mohl jste prostě sjednat schůzku jinde."

Muž palcem ukázal z okna ven.

"Netušila jsem, že si můžete při své práci dovolit být rozmazlený."

"Při své práci si nemůžu dovolit kýchat."

"Výmluva."

Muž chvíli mlčel a pak prohodil: "Mohli bychom přejít k tomu, proč jsme vůbec tady." Zvedl ruce a sundal z hlavy kápi. Byl poměrně mladý, měl tmavé vlasy a drobný úzký obličej. Velké tmavé oči svítily výsměšně a možná trochu přidržle.

Yrrinell zvedla obočí. "Koho zastupuješ?"

"Jak víš, že tě nechci sám?"

Uchechtla se. "Bez urážky, ale ty nejsi typ člověka, který běžně zaměstnává nájemné lovce. Tak to vybal."

"Ze všeho nejdřív - kolik budeš chtít?"

"Jestli se musíš ptát, nemáš na to."

Muž hodil na stůl těžký váček. Yrrinell ho potězkala. "Jen záloha, předpokládám?"

"Samozřejmě."

"V tom případě jsem ochotná tě poslouchat dál. Tak kterému boháči se už omrzela jeho panička? Nebo to tentokrát bude naopak?"

"O nic takového nejde. Tohle je... mimořádné."

"Jsem napjatá. Co tvůj pán chce?"

"Není to můj pán," řekl muž, "najal si mě stejně jako tebe. Myslel jsem, že víš, kdo jsem."

"Jsi zlodějíček," opáčila, "to z tebe páchne na sto honů. Ovšem, takoví jsou všude."

"Jmenuji se Hranostaj," představil se trochu uraženě muž, "a nejsem jen nějaký zlodějíček. Jsem stejné eso ve svém oboru jako ty v tom svém."

"Nevím, jestli to srovnání vyznívá dobře, ale budiž. Sebevědomí ti nechybí."

"A odkdy má být umělec skromný, když umí?"

"Doufám, že tu nejsem, abych poslouchala tvé kecy. Kdo to má být, dokdy, jakým způsobem, nic jiného mě nezajímá."

"Ani to, proč za tebou poslali mě?"

"Má mě to zajímat?"

"Mělo by. Budeme pracovat společně."

"Tak to si snad děláš-"

"Ujišťuju tě, že mě to taky nijak zvlášť netěší."

"Nepotřebuju ničí pomoc, ať je práce jakákoliv."

"Já ti ale nemám pomáhat," odsekl zloděj, "držím se vlastních instrukcí."

"To teda doufám. Nejsem zvyklá dělat chůvu, holobrádku." Hranostaj se načepýřil. "Protestuj jak chceš, ale oba dostaneme zaplaceno víc než dost, abychom se snesli."

"Tak k věci, ať to mám z krku. O co jde?"

"O vraždu - a krádež určité vzácné věci."

"Je mi jasné, že nebudeme prodávat u stánků. Čí vraždu?"

"Vévody Billinga Woodsella z Barrendinu."

Pokud to námezdní lovkyni udivilo, nedala na sobě nic znát, jen pomalu zamyšleně přikývla. Krkavec seskočil z jejího ramene a posloužil si z netknuté sklenice piva, která stála na stole.

"Nějaké... speciální požadavky?" zeptala se Yrrinell.

Zachovávala tvář pokerového hráče, ale Hranostaj byl příliš dobrým znalcem lidí a věděl, že žena bleskurychle přemýšlí.

"Pár jich je," odvětil, "předně - datum. Musí se to stát ode dneška přesně za týden večer."

"A způsob?"

"Šípem, mečem. Určitěji se nevyjadřovala. Chtěla, aby to bylo primitivní."

"Takže nejde jen o tu vraždu."

Hranostaj pokrčil rameny. "Co já vím? Dokud zákazník platí, jsem slepý a hluchý."

"A blbý."

"To sis mohla odpustit."

"Právě naopak. Naše metody jsou si dost podobné - přese všechno."

"Možná máš pravdu. Prostě udělej a neptej se. Stalo se ti někdy, že..."

"Že zákazníci nesplnili svou část závazku? Pro ty případy mám své vizitky," Yrrinell si mimoděk pohrávala se svou hvězdicí, "všichni o nich vědí. A nikdo nechce skončit s něčím takovým zabodnutým v hlavě. Nebo jinde."

"Tady se s nimi tak neoháněj, buď tak hodná."

Yrrinell se zasmála. "Do práce je nenosím. Měli bychom si pospíšet, jestli máme být v tomhle počasí za týden v Barrendinu."

"Ve stáji mám dva koně."

"Běhám rychleji než kůň."

"Nemáme vzbuzovat rozruch. Jen splynout s davem. No...," sjel pohledem Yrrinellin kříženecký zjev, "jak nejmíc to půjde." Vražedkyně jen zavrčela. Přetáhla si přes hlavu kápi, posadila na rameno přiopilého krkavce a dlouhým krokem vyšla ven do tmy. Hranostaj jen tichounce hvízdal a vyběhl za ní. Hostinský si oddechl, vyhodil všechny ostatní zákaznícíky a rychle zamknul dveře na dva západy.

Část druhá - Vyrušení v Colarine

O čtyři dny později vyrušil noční hlídku ve strážnici na hranicích lesa Colarine zvuk kopyt na cestě.

Služebně starší poručík Barnett, který se zrovna chystal vyložit karty, si znechuceně odfrkl. "Který pitomec cestuje v tuhle dobu? To nebude nic dobrého. Běž tam ty, nechce se mi vstávat."

Četař Middel s otráveným výrazem vstal a vyšel ze dveří. "Kdo je tam?"

"Pocestní," ozval se ze tmy mužský hlas. "Já a má spolčnice."

"Vyjděte na světlo," požádal Middel a zvedl svou pochodeň výše. Ozářil dvojici lidí na hubených grošovaných herkách.

Jeden z pocestných, muž, si sundal z hlavy kápi a plavně seskočil ze sedla. Jeho kradmé pohyby a lesklé oči se Middellovi ani trochu nezamlouvaly.

"Nechte nás projet," žádal muž, "máme docela naspěch."

"Všichni, kteří projíždějí touto cestou musí být zaregistrováni," odvětil sveřepě Middel.

"Odkdy?" ozvala se žena, která stále ještě seděla na koni s tváří zahalenou. Měla příjemný hluboký hlas. Krkavec na jejím rameni pootočil hlavu a podezíravě se na ně jedním okem zahleděl.

"Příkaz vévody Billinga Woodsella," odpověděl četař. "Asi uděláte nejlépe, když si koně uvážete a půjdete se mnou dovnitř. Nebudeme vás zdržovat dlouho."

Žena sklouzla z koně tak rychle a zkušeně, že to Middel ani nestačil postřehnout. Z nějakého důvodu ho to velmi znepokojilo, a tak pokynul oběma hostům a sám je následoval, aby se k nim ani na vteřinu neotočil zády.

"Vítám vás na hranicích území vévody Woodsella," přivítal příchozí poručík Barnett. "Vybrali jste si na cestování velice nešťastnou dobu."

"Nestojíme o společenské fráze," utnula ho žena. Zřejmě si stále nehodlala svléknout provlhlý plášť. "Máme naspěch."

"Nebudeme vás zdržovat, pokud si to nebudete přát," odpověděl poručík diplomaticky. "Ale noci jsou teď v Colarine velice nebezpečné." Pokynul pocestným a všichni čtyři se posadili ke stolu.

"Proč to?" zajímal se muž. "A proč ty kontroly? Nevím o tom, že by byl vévoda Woodsell nějaký velký byrokrat."

"Jsou tu... okolnosti," řekl poručík opatrně. "Smím znát vaše jméno?"

"Ermine Stoa," odpověděl pocestný. "Má žena Irina."

"Neodloží si vaše paní kápi? A toho... ptáka?" nadhodil poručík, zatímco četař zapisoval jména do knihy.

"Jednou jistě," odušil Hranostaj, neboť to skutečně byl on, "teď nejspíš ne. Pakliže by chtěla, už by to byla udělala, ale protože pravděpodobně nechce, nechá si ji."

"Ach tak," hlesl trochu popletený poručík.

"Co jsou zač ty okolnosti, o kterých jste mluvil?" využil Hranostaj situace.

"Řekněme, že v lesích už není tak bezpečno, jak bývalo," odpověděl místo tázaného četař Middel. "Smím znát vaše zaměstnání?"

"Podnikání," odpověděl nevrle Hranostaj.

"V oboru?"

"Ruční práce. Poslyšte, jaké nebezpečí je teď v Colarine, že musíte hlídat každého, kdo se pokusí projít?"

Četař Middel pomalinku zavřel knihu a tiše si povzdechl.
"Nebezpečí, které útočilo naposled před čtvrt stoletím. Žili tady vždycky, ale stranili se lidí a pocestné nechávali napokoji. Poslední dobou se ale všechno mění. Něco se chystá. Jsou teď mnohem divočejší než dříve. A zdá se, že je jich víc, než se původně odhadovalo. Vévoda Woodsell se obává, že by mohlo dojít k něčemu podobnému jako kdysi."
"O čem to sakra mluvíte?" ozvala se Yrrinell.
"O vlkodlacích a Maraniasu."
"Co?" zajíkla se a na zlomek vteřiny ztratila svůj klid.
"Myslíte, že v Barrendinu..."
"My máme jen hlídat hranice," odvětil poručík, "s ničím jiným se nám nesvěřili. Každopádně jsme jen za poslední měsíc našli dvanáct pocestných - zabitých na způsob vlkodlaků. Tedy co nejpomaleji a nejkrutěji. Nepřál bych vám vidět, co po nich zbylo."
Hranostaj sykl. "To nám ještě scházelo," poznamenal.
"Pokud vám můžeme radit, jeďte jinudy. Zajížd'kou kolem zřícenin starého Maraniasu ztratíte jen čtyři dny a-"
"Nemůžeme si dovolit ztratit čtyři dny," odrazila je Yrrinell.
"Pak tedy alespoň počkejte do zítřejšího rána," naléhal četař.
"Usteleme vám tady vevnitř, i k jídlu se možná něco najde..."
"S tím si nedělejte starosti," řekl okamžitě Hranostaj, "ale jinak vaši nabídku rádi přijímáme."
"To tedy ne," protestovala Yrrinell.
"To teda jo," nedal se zmýlit Hranostaj.
Yrrinell něco nesrozumitelně zabručela o ufňukáncích, co se bojí tmy, ale dál se nehádala.

Uprostřed noci se Hranostaj z ničeho nic probudil, velice rychle a jasně. Jeho smysly, vycvičené zlodějskou profesí, byly ve střehu. Něco je špatně. Zrak mu sklouzl na místo, kde se před několika hodinami ukládala Yrrinell. Byla pryč.

Napjatý zloděj se tiše oblékl a vyklouzl ven do tmy.

Noc byla ještě studenější, než si představoval. Otřásl se, ale dovnitř nezašel. Jeho vnitřní alarm teď skoro kvílel. Něco je špatně.

Najednou ho cosi silného zezadu popadlo a přiložilo mu ruku na ústa.

"Buď zticha a pojď se mnou," zašeptala Yrrinell. Hranostaj přikývl a žena ho odtáhla kousek dál mezi stromy. Krkavec opět seděl na svém místě.

"Co se děje?" protestoval zloděj šeptem. Hlavou mu blesklo, jestli se ho ta nájemná vražedkyně nechce potichu zbavit, ale okamžitě tu myšlenku zaplašil.

"Copak ty to necítíš?" opáčila a upřeně zírала na strážní domek. Tělo měla napjaté jako strunu.

"Já jsem jen člověk, nemám čich jako ty. Co se děje?"

"Nemluvím o čichu," řekla Yrrinell nedůtklivě, "ale když jsi to zmínil..." Stála chvíli jako kamenná socha. "Vlci. Někde jsou tu vlci."

"Těch se snad bát nemusíme." Už chtěl vykročit znovu k domku, když ho Yrrinell popadla za nadloktí. Ihned pochopil proč.

Na druhé straně silnice z lesa neslyšně vystupovaly obrovské stíny.

Zachvěl se.

"To nejsou vlci," zašeptal, "vlkodlaci."

Skutečně byli.

"Tohle není normální," hlesla Yrrinell, "tohle vlkodlaci nedělají."

"Ti vojáci říkali, že jsou ty zrůdy divočejší než dřív-" Yrrinell ho surově přimáčkla na nejbližší strom. "To nejsou zrůdy," zavrčela.

"No dobře, dobře," sípal zlodějíček, "nejsou, pust mě."

S malým žuchnutím sklouzl k patě stromu. "Tak... co budeme dělat?" zeptal se a masíroval si pohmožděný krk.

"Chci vědět, co mají za lubem," odvětila Yrrinell, jako by se ho právě nepokusila zabít, "tohle vlkodlaci nikdy *nikdy* nedělají."

"Jak to můžeš vědět?"

"Podívej, nedělá jim problém zabít osamělého cestujícího uprostřed lesů, ale takovýhle kradmý noční útok..."

Ze ztemnělé boudy se ozval mužský výkřik.

"Takže strážci jsou už vzhůru," komentovala to Yrrinell, "nebo taky už zase ne."

Yrrinellina chladnokrevnost Hranostajovi způsobovala husí kůži, ale společně s ní upřeně pozoroval vchod do strážnice.

"Co to vynášejí?" zašeptal.

"Zbraně."

"Zbraně?" vyjekl Hranostaj. Několik nejbližších vlkodlaků se za tím zvukem otočilo.

"Výborně," pochválila ho kousavě Yrrinell a poplácala po hlavě, "drž se za mnou."

"To si myslíš, že se o sebe neumím postarat sám?" odsekl Hranostaj, zatímco se k nim vlkodlaci pomalu přibližovali, v ruce těžké zbraně ukořistěné vojákům. Krkavec se krákoravě rozesmál.

"Ty sklapni, ptáku pitomá," zabručel Hranostaj a vytáhl dlouhý tenký nůž.

Yrrinell při pohledu na něj zvedla obočí a potěžkala svůj meč. Hranostaj odhadl, že by ho normální voják musel držet oběma rukama, ale Yrrinell svou zbraní pohazovala s lehkostí vídanou při soubojích na kordy.

"Připraven?" zamumlala na Hranostaje.

Zlodějíček kývnul a Yrrinell vymrštila po nejbližším vlkodlakovi svou železnou hvězdici. Neminula, ale tvor byl houževnatější, než se domnívala, a ještě pár vteřin zoufale vyl, než se zhroutil v krvi na zem.

"Výborně," pochválil Yrrinell Hranostaj, když se k nim sbíhaly všechny ostatní nestvůry.

"Sklapni," odsekla a vyrazila vpřed. Krkavec vzlétl a usadil se na větví nejbližšího stromu. Vlkodlaci byli o dobrou hlavu vyšší a podstatně silnější než Yrrinell, ale ona se mečem oháněla jako při podivném válečném tanci. Hranostaj chvíli obdivoval tu dravou ladnost hodnou divoké tygřice, ale pak se sám musel vrhnout na protivníka, který ho vyhodnotil jako slabší článek. Ale ačkoliv Hranostaj ze zásady raději utíkal než zabíjel, nebylo radno jej podceňovat, jak vlkodlak s nožem v oku sám rychle zjistil.

Ze tmy se ozvalo poplašné zakrákání.

"Koně!" zvolala Yrrinell a s Hranostajem v patách oběhla boudu. Pozdě. Zvířata byla pryč.

"Vy zatracené bestie!" zuřila Yrrinell, když se vrhla na vlkodlaky, kteří se ji snažili přimáčkнуть ke zdi. Hranostaj měl v tu chvíli čas zvednout hlavu a zdálo se mu, že teď dívka vypadá mnohem více jako vlk než člověk nebo něco jemu podobného. Co je vlastně zač, pomyslel si, ale neměl čas se nad tím blíže zamyslet, když mu dva a půl metru vysoký vlkodlak málem urazil hlavu palicí.

Z boudy vyběhl další a krátce zavyl. Všichni ostatní se společně s ním rozběhli k lesu a zmizeli v temnotě, ze které přišli. Ani Yrrinell ani Hranostaj je nepronásledovali. "Měli bychom odsud vypadnout," řekla vražedkyně a posadila si krkavce na rameno. "Stejně už skoro svítá a mohli by se vrátit."

Hranostaj přikývl a oba si šli do boudy pro zbytek svých věcí. Oba vojáci leželi mrtví na zemi, jeden u postele, druhý u strážního stolku.

"Chudáci," komentoval to Hranostaj.

Yrrinell jen cosi zabručela a sebrala svůj i zlodějův pytel. Hranostaj se sklonil k mrtvým a zavřel jim oči. Přitom jim nenápadně vybral z kapes váčky s penězi a potěšeně zaznamenal, že si toho Yrrinell nevšimla. Přece jen jsem pořád v něčem lepší, pomyslel si.

"Nemáme koně," poznamenal nahlas, když vyšli z boudy.

Yrrinell přikývla.

"Vezmi ty vaky a pohlídej Dikstru, prosím tě."

"Jasně, ale co..."

Yrrinell si ho i s vaky a krkavcem bez nejmenších problémů vysadila na ramena a rozběhla se dlouhými kroky a ladností gazely po cestě skrz les vedoucí k Barrendinu.

Část třetí - Stíny minulosti

Měla pravdu, pomyslel si Hranostaj otráveně, je rychlejší než kůň.

Yrrinell běžela skoro bez přestávky téměř celý den.

Hranostajovi pomalu odumíraly ruce a nohy, když se křečovitě držel jejího tvrdého svalnatého krku. Čas od času se nervózně otáčel s pocitem, že tu nejsou sami, ale kdykoliv se o tom zmínil, Yrrinell ho umlčela. Lesní tvorové jakéhokoliv druhu ji očividně neznepokojovali, plně se soustředila na pravidelný dech a krok.

"Hej, vzbud' se," sykla a shodila své břemeno do mechu na kraj cesty.

Hranostaj si rozespale promnul oči. "Já usnul?"

Yrrinell se zasmála. "Na dobrých pět hodin."

"Omlouvám se."

"Ne, to nic nebylo. Podobně jsem nosila už spoustu mrtvol, bylo mi to celkem jedno."

Hranostaj se nuceně ušklíbl.

"Nebudila bych tě," pokračovala Yrrinell, "ale jsme na kraji lesa."

"Už?"

Yrrinell přikývla. "Vypadá to, že dřevařské práce vévody Woodsella pokročily."

Hranostaj se zaposlouchal a mezi zvuky lesa uslyšel skřípění dřeva a hlasité pokyny dřevorubců.

"Možná kvůli tomuhle jsou vlkodlaci tak podráždění," nadhodila Yrrinell.

Hranostaj neodpověděl a protahoval si úplně ztuhlé svaly. Pak se posadil a sledoval Yrrinell, jak rychlou chůzí přechází vedle něj sem a tam.

"Nechceš se posadit?" nabídl. "Nemá smysl procházet kolem dělníků, raději počkáme do šera."

"Řeknu to takhle - běžela jsem s tebou na zádech deset hodin. Jestli se teď posadím, zítra budeš moct nosit ty mě."

"Stačilo mi to normálně říct, nemusíš se mnou mluvit jako s idiotem."

Yrrinell se jen ušklíbla a dál pochodovala.

"Ale souhlasíš s tím, že je lepší jít až v noci?"

Žádná odpověď, ale Hranostaj si mlčení vyložil jako ano.

"Poslyš, můžu na tebe mít otázku?"

Vyložit si tenhle výraz jako ano dalo trochu víc práce, ale

Hranostaj to dokázal a zeptal se: "Co jsi vlastně zač?"

Yrrinell se zarazila uprostřed kroku a její obličej nabyl méně lidskou podobu, jako vždy, když se držela před výbuchem.

Hranostaj zařadil mírnou zpátečku.

"Myslím tím... ty nejsi... člověk, že?" nadhodil opatrně.

Yrrinell zvedla obočí. "Patrně."

"Tak co jsi? Nějaká podivná elfka? Čarodějka, která mění podobu? Nebo kříženka? Čeho?"

"Mysli si, co chceš," odsekla Yrrinell.

"No tak, já se s tebou prostě snažím trochu sblížit. Proč jsi taková netykavka?"

"Abych se vyhnula všem pitomým dotazům, což je v tvém případě nejspíš nemožné."

"Nebo máš strach?" vypálil Hranostaj.

"Sklapni," zamumlala Yrrinell. Po chvíli se na něj ale obrátila:

"Z čeho bych měla mít strach?"

"Z toho co jsi. Nebo cos byla."

Yrrinell se znovu odvrátila. "Nevím, co tím myslíš."

"Poslyš, co se kdy stalo, žes z toho vyšla taková, jaká jsi?"

"Nechci o tom mluvit."

"Takže se něco stalo?"

"Zmlkni už!" zaječela Yrrinell a jedna z jejích hvězdic se zapíchla do stromu dva centimetry od Hranostajovy hlavy.

"Proč pro změnu nemluvíme o tobě?"

"Proč o sobě nechceš mluvit?"

"A proč chceš mluvit ty o mně?"

"Ty se tomu bráníš!"

"Parchante," ulevila si Yrrinell a posadila se vedle něj. Její krkavec káravě zakrákal.

"Tak jak ses vůbec dostala k téhle práci?" zeptal se Hranostaj smířlivěji.

"Od sedmi let mě vychovával námezdní lovec. Naučil mě všechno, co teď umím. Popravili ho asi před třemi lety, přistižen při činu. Tu zakázku jsem dokončila sama. A od té doby pracuju jen za sebe. Když nepočítáš Dikstru," pohladila krkavce po peří, "můj mistr mi ale pořád chybí. Byl to skoro otec." Yrrinellin obličej zněžněl. Hranostaj si pomyslel, že nebýt spousty věcí, byla by docela pěkná holka. Až se té myšlenky lekl.

"A kdo byli tví rodiče?"

"A tví?" odpálila Yrrinell a její obličej se zase vrátil k tvrdému vlčímu normálu. Hranostaj se zasmál. "Já jsem vyrůstal více než pět set mil odtud v miniaturní vesničce a ještě menším domečku. Není co vyprávět."

"Když ti to říkám já, nevěříš. Tak teď nezatloukej."

"Fajn, jak chceš. Naše rodina nebyla nikdy moc zaopatřená. Otec měl kus pole, manželku, mě a mých devět bratrů."

"Devět bratrů?"

"A čtyři sestry," dodal Hranostaj ponuře, "asi si dokážeš představit, že jsem to neměl zrovna lehké. Zvláště, když jsem byl vždycky jen takové," ušklíbl se, "takové nedochůdče. Docela dobře jsem se dokázal protáhnout mezi mříže cizích spíží a ukrást něco k jídlu. Bylo to to jediné, čím jsem vynikal, tak jsem si své schopnosti pěstoval. Když už začal být kolem mizejících věcí moc velký humbuk, utekl jsem a od té doby se toulám bez domova. Velice brzy se našli lidé, kteří mi rádi zaplatili za mé služby. A je vždycky lepší mít v měšci skutečné peníze než kradené zboží. Ne, já si nestěžuju."

Kolem se pomalu smrákalo, a tak se Yrrinell s Hranostajem zahalili do svých pláštíků a jako stíny se vydali směrem k Barrendinu.

"Vypadá to jako měsíční krajina, nezdá se ti?" podotkl Hranostaj. Na okraji lesa ležely stovky obrovských klád a vyvrácené pařezy.

"Něco tady cítím," zarazila ho Yrrinell.

"Smůlu?" hádal Hranostaj.

"Člověka."

Opatrně se plížili kolem obrovských hromad dřeva, až Yrrinell úlevou vydechla. Na jednom z mála doposud stojících pařezů seděl postarší dřevorubec.

Když slyšel někoho přicházet, varovně zvedl svou sekyru.

"Kdo je tam?" zvolal.

"Jen pocestní," odpověděl Hranostaj a sundal si kápi. Když chtěl, uměl vypadat velice důvěryhodně. Yrrinell si nechala kápi hluboko staženou.

"Teď k večeru?" přimhouřil starý muž oči.

"Jdeme do Barrendinu."

Dřevorubec mávl rukou. "Dyž chcete. Ale já trpím, že musím žít s tím vydřiduchem v jednom městě."

"To mluvíte..."

"O vévodovi, o kom jinym. Zas nám skrouhl platy a makáme od svítání do soumraku. Bohové mu neměli dopřát tak pěknou dcerušku. Mizera a tyran. Hotovej tyran."

Hranostaj ze sebe vydával lehké chlácholivé zvuky.

"Tak... my už musíme," řekla Yrrinell rychle, "nashledanou, pane, rádi jsme vás potkali..."

"Dávejte si pozor, paničko," řekl dřevorubec, "já bych s váma šel hned, ale musím počkat, až mě přestane zlobit noha."

"Jistě, jistě. Na co si máme dávat pozor?"

"Za každou špatnost přijde trest!" zahrozil starý muž. "Tyrani se zhroutí k zemi a jejich město lehne popelem..."

Část čtvrtá - Úkol v Barrendinu

"Tak, částečně se trefil," prohodila Yrrinell, když stáli u paty paláce přesně na vrcholu kopce, obklopeného poměrně velkým a výstavním městem. Promluvila poprvé od doby, kdy se proplížili branou. Během plížení uličkami dbali na to, aby byli co nejméně vidět a slyšet. V umění být neviditelní bez magických prostředků se oba vyznali velice dobře.

"Pokud tedy nemáš v úmyslu podpálit celý Barrendin," opáčil s úšklebkem Hranostaj.

Náhle se ozvaly poplašné strážní trubky. Oba vetřelci se rychle otočili.

"Já ne," řekla Yrrinell ustaraně, "ale oni nejspíš ano."

Z vyvýšeného místa u paty paláce viděli obrovské množství temných postav. Nejspíš by je nedokázali určit tak snadno, kdyby neběželi po čtyřech a sborově nevyli.

"Vlkodlaci?" vyhrkl Hranostaj.

"Maranias," zašeptala Yrrinell, "moje prokletí."

Najednou sebou trhla. "Musíme si pospíšet než to tady bude samý vlkodlak."

Od brány se ozval nepříjemně třaskavý zvuk.

"Zcela souhlasím," přitakal Hranostaj a oba se rozběhli do paláce.

Útok vlkodlaků měl alespoň tu výhodu, že všechny stráže odběhly, aby bránily hradby, takže Hranostaj s Yrrinell probíhali liduprázdnými chodbami.

Palác vládce města byl skutečně přepychový. Všude stály sochy a visely nejrůznější obrazy. Mozaiky na podlahách ukazovaly jednotlivé epochy historie města. Yrrinell napadlo,

jestli jsou někde chodby s holými podlahami určenými pro budoucnost, nebo se dějiny čas od času vyměňují.

"Sejdeme se ve velké síni," křikl na Yrrinell Hranostaj, když odbočoval do levého křídla, zatímco ona běžela stále nahoru do soukromých komnat vévody. Už začínala tušit, co měl jejich zaměstnavatel, ať to je kdokoliv, za lubem. Shoda toho útoku vlkodlaků a jejich přítomnosti byla příliš dokonalá. Onen neznámý zjevně nechtěl nechávat život vévody náhodě. Yrrinell zastrčila své hvězdice do kapsy a v běhu vytáhla hrubý meč.

Konečně doběhla ke dveřím soukromých komnat pána a zaklepala.

"Co chcete?" ozval se nevrlý mužský hlas. "Jestli jde o ty příšery, říkal jsem, že má všechny pravomoce generál!"

"Tady je služebná," zazpívala Yrrinell tenkým hláskem. "Mám pro vás něco k jídlu. Kuchtíci chtěli jít na hradby a tak jsem si říkala..."

"Dobře."

Yrrinell za dveřmi uslyšela zvuk odtahovaného prádelníku. Skutečně statečné srdce, pomyslela si jízlivě.

Dveře se otevřely. Jen na zlomek vteřina si vévoda a jeho vražedkyně pohlédli do očí. Pak bodla.

Vévoda Billing Woodsell zemřel při útoku vlkodlaků na Barrendin.

V podstatě, pomyslela si Yrrinell. Očistila si meč a s určitou dávkou profesionality rozházela pokoj, takže opravdu vypadal jako po nájezdu polodivoké tlupy. Pak vyhodila dveře z pantů, aby vypadaly vyražené a tichounce se vytratila.